

temporal; els cristians de la mort eterna produïda per l'antic serpent i sa verinosa baba, el pecat.

Mes, lo que tal volta aviva més l'exactitud de la figura bíblica i més fonament ens corpren és que Jesucrist sigui comparat a un serpent maligne. Res més avinent a les narracions profètiques i evangèliques.

David en el psalm 21 (de la Vulgata, 22 a l'Hebreu) ens dona, ja mil anys abans de Jesucrist, una descripció de la passió del Déu-Home que, més que profètica, sembla detalladament històrica; i veusaquí lo que ens hi diu Jesús per boca del reial Profeta: »Jo soc un verm, un cuc, oprobi dels homes i rebuig del poble». Talment se'ns pinta a Jesús ¡oh Salvador santíssim! que és tingut com un cuc verinós que hom esclafa amb els peus, l'oprobri i deshonra odiosos de la humanitat. Ni són menys expressives les expressions següents del profeta Isaïes en la pintura, igualment realista, que ens fa de la passió divina en el cap. 53: «l'havem reputat per un llebrós, ferit per Déu i humiliat», talment com l'objecte de la maledicció (V. 3); «fou comptat entre els malvats (V. 14)»

I ara vegi's fins a quin punt, en voler satisfer pels nostres pecats a l'Etern Pare, li presentà un sacrifici infinit, que hauria de moure en nosaltres un infinit regoneixement i que ha d'excitar en nosaltres una ilimitada confiança en els efectes infinits d'aital sacrifici. Puix aquest no sols és infinit per la infinita dignitat de la Persona oferent i de la vida d'un Déu (per bé que humana) oferta en ell: mes també perquè es tracta d'un sacrifici, diríam, en sí mateix infinit, doncs per tal s'ha de judicar al que fa de si mateix un Home qui és Déu i a qui, per tant, és deguda glòria infinita i Ell (permetin-me l'expressió), en aital sacrifici, no sols renuncia, mes que sia per un temps, a aquesta glòria, mes també arriba a humiliar-se fins a gustar i sodollar-se del calze amarg de l'ignominia més afrosa i revoltant que imaginar-se pugui ¡fins a tenir com a símbol propi un serpent maligne, la santedat essencial!

Noti's que els serpsents vius *xardoroses* o *de foc*, que mataven als israelites, significaven no sols el serpent infernal, sinó també la seva baba, el pecat, que mata les ànimes. El serpent, però, de bronze enlairat, era inofensiu i sols tenia efectes de salvació; figurava, però, els serpsents malignes. Igualment Jesús prengué sobre sí els pecats del món (prengué la figura de pecador, de serpent maligne), i en sí mateix els destruï amb son sacrifici, «esborrant l'escriptura del deute dels nostres pecats... i clavant-la a la creu» (Colos. II, 14). Ell, emprò, no tenia pas pecat, mes si era la font de tota salvació i de totes les gràcies divines que, com riu d'abundó infinita, brollàren de la creu i correran fins a la fi dels segles: Vegeu Isaïes: «I posà el Senyor sobre d'Ell la iniquitat de tots nosaltres... el càstic per a la nostra pau fou sobre d'ell i amb ses ferides forem curats, etc. (cap. 53.)

La nostra Pàtria catòlica passa per una tristes tribulació... A fi de comptes, aquesta no té raó da càstic? Creients, mireu el Serpent diví amb fe viva i pràctica, amb compunició i esmena... No en dupteu pas, no sols vosaltres tindreu la salvació, mes també l'ànima col·lectiva.

V.